

Festes privades a la gran poma

Darrere de cada *party* s'amaga una sorpresa. Per això el seu èxit, tant si és la festa més multitudinària o la més selecta i íntima.

La paraula *party*, a Nova York, és una cosa ben diferent de com acostuma a anar una festa aquí. Qui fa la *party* truca a uns quants amics i si vol prepara alguna cosa per picar —la beguda la porten els invitats—, també ha de pro-

curar tenir un bon equip de música i assegurar-se que no tindrà cap problema amb els veïns. La resta de la festa s'organitza sola: un amic invita a un altre amic, o simplement conegut, o ni tan sols això. Es tracta d'omplir la casa de gent

diversa, com menys es coneixin millor. La *party* s'acaba intercanviant targetes i apuntant números de telèfon d'altres futures *parties*.

Això és el que succeeix cada cap de setmana: sempre hi ha alguna casa on anar a conèixer

gent. Quan el propietari t'obre la porta només cal dir algun nom que ell conegui per a ser benvingut, però la majoria de les vegades la porta està oberta i només cal passar.

Una altra classe de festes son les *rent parties*. Quan algú

té problemes per pagar els preus descomunals del lloguer d'un apartament a N.Y., pot organitzar una festa fent pagar un preu simbòlic (uns cinc dòlars) que l'ajudarà a sortir del pas per un temps. Normalment aquesta classe de *party* té molt d'èxit. Ningú discuteix els cinc dòlars si es tracta de beure, ballar i conèixer gent nova, el que vol dir engreixar l'agenda i assegurar-se que la seva *party* serà un èxit de gent. Un dissabte en una discoteca es poden pagar 20 dòlars i no es connecta amb tanta gent.

Però hi ha unes altres *parties* on tot això es desborda. Són festes multitudinàries, no exactament privades, però on no té entrada tothom que vol. Per fer-les es lloguen discoteques o locals especialitzats en el tema, es fa correr la veu o es reparteixen targetes a qui interessa que hi vagi. Els especialistes per organitzar aquestes festes són els *gais*, però l'orgia es oberta a tothom.

Susanne Bartasch és un personatge misteriós, no se sap si és home o dona, ni tan sols si existeix. Sota aquest nom s'organitzen les *parties* més sona-

des de Nova York. Cada darrer dijous de mes, igual com abans n'hi havia i potser encara en funcionen els primers divendres de mes, per poder-te redimir de les penes del purgatori si anaves a missa i combregaves, Susanne aplega tota mena de gent que vol cremar, a la discoteca "Cocabana". Cremar el que convingui i amb qui calgui.

L'entrada val 10 dòlars. La gràcia rau en el fet que els que controlen l'entrada et deixin passar. Tots són *gais* com se suposa que és S. B. —si és de carn i ossos—. Hi ha un perso-

natge amb la *guest list* sota al braç, si el teu nom hi és, entres directament sense que et revisin el vestuari, si no, pots esperar tant de temps com ells vulguin. Evidentment anar disfressat de qualsevol cosa t'obre la porta. La majoria però, ploqui o nevi, faci fred o el vent se'ls emporti, esperen el seu torn per entrar amb retòriques i cara de compassió. Mentrestant un dels *gais* que es passeja per fora la tanca revisant la gent, si en troba un que li agrada el senyala amb el dit i ell mateix l'acompanya al lloc on ha de pagar:

Cadascú s'ho manega com pot per passar-s'ho bé a Nova York.

ISABEL OLESTI

haurà entrat al món dels elegits. És el mateix procediment de totes les discoteques, la diferència és que ara no has d'agradar a gorilles sinó a *gais*.

"Copacabana" o "Copa" pels qui no s'hi mouen, és una discoteca de *midtown*. Normalment cada cap de setmana hi ha una orquestra que toca salsa, l'ambient de palmeres i cocos il·luminats et transporta al Carib en un no-res. Hi ha dos pisos i dues classes de música: la de dalt és disco i la de baix salsera. Els dijous de S. B. "Copa" vol ser "un antre de vici i perdició", sempre que es vulgui entrar al joc que ella

(?) proposa. Un escenari on-espassegen personatges extravagants, que, si no ho són a la vida real, com a mínim aquella nit es disfressen per aparentar-ho. Transvestits dalt d'un pòdium lluint els seus encants. Executius que acaben amb la corbata al darrera i els pantalons al garró. Dones que practiquen el "sado" amb el fuet a punt per atacar a qui s'hi posi bé i pagui millor. Parelles de *gais* que es refreguen un contra l'altre fins arribar a la follia. Lavabos sobreeixits de gent. Porros que volen de mà a mà i esnifades sense amagar-se gaire. Tot al ritme trepi-

dant d'una música que s'enganxa i no et deixa parar. Rasons que no ho acaben de ser perquè no cal amagar-se i que serveixen per demostrar les habilitats d'aquesta fauna que es concentra un dijous a "Copa". I mentre tothom balla i va disfressat juga a fer comèdia i a fer posats perquè el retratin, un transvestit amb veu de carreter puja dalt de l'escenari i presenta els aspirants a "miss".

La festa s'acaba a mesura que cadascú troba la seva parella, o simplement per esgotament físic. La gent surt amb el cap ennuvolat de tanta mú-

sica, tant d'alcohol barat, com de refregar maluc contra maluc... Surten amb els ulls unflats i amb ganes d'arrapar-se al coixí: demà serà un altre dia, un dia probablement fred, de mitja pluja i una mica de boira que tapara les puntes dels gratacels, un dia que pot ser ben normal, amb l'horari intensiu de 8 a 4, amb el *break* per l'hamburguesa i la cervesa *light* i potser una dona amb criatures que l'esperen per sopar. Però sempre hi haurà un altre dijous a "Copa".

Isabel Olesti
(Nova York)